

JEFFERY
DEAVER

ROZBITÁ
PANENKA

Kniha
Zlín

Rozbitá panenka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jeffery Deaver

Rozbitá panenka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Pomsta
Rukojmí
Maloměsto
Žena
Box
Zlín

ROZBITÁ PANENKA

**JEFFERY
DEAVER**

**ROZBITÁ
PANENKA**

**Kniha
Zlín**

POZNÁMKA AUTORA

Rozbitá panenka je sbírka čtyř povídek, které mapují několik hektických týdnů v životě šesti obyvatel venkovského Středozápadu. Povídky lze číst samostatně – každá má začátek, prostředek a konec –, ale zároveň jsou všechny provázané: některé zápletky přecházejí z jedné povídky do druhé a totéž činí i některé postavy (samozřejmě za předpokladu, že se jim podaří přežít!). A protože vyprávění občas přeskakuje v čase, přišlo mi užitečné ukázat na začátku každé povídky, ve kterých dnech se odehrála a jak dlouho trvala.

LOVEC BOLESTI

DUBEN

PO	ÚT	STŘ	ČT	PÁ	SO	NE
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
		Westernové městečko				
	Den spravedlnosti					
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
			Lovec bolesti			
			Jednašedesát vteřin			
24	25	26	27	28	29	30
31						

Čtvrtek 20. dubna, 18:52

„Do nejbližší nemocnice!“ zvolal doktor Stuart Collier. „Hned! Jestli nás tam rychle nedostanete, umře!“

Řidič dodávky, pětatřicátník s neskutečně hustými černými vlasy, pohlédl na držák s navigací. Spolujezdec, který byl o něco štíhlejší a měl pečlivě ostříhanou světlou kštici, zadal do přístroje cíl trasy.

Po chvíli naběhl výsledek hledání. Řidič mrkl na displej. „Sedm minut.“

„Jedte,“ reagoval Collier stroze.

Řidič sešlápl plyn a těžkopádný vůz nabral rychlost. Muž se hrbil nad volantem. V horečné snaze vyrazit co nejrychleji si ani nezapnul pás. Naštěstí dodávka pocházela z dřívějších dob, takže proti tomuto poklesku sice protestovala blikáním kontrolky, ale nedoprovázela ho otravným pípáním.

Ačkoliv měli oba muži rozdílné vlasy i odlišné postavy, obléčením patřili k sobě. Řidič měl na sobě džíný a seprané šedé tričko. Spolujezdec – ten mimochodem připoutaný byl – si dnes oblékl modrou pracovní košili a šedé umaštěné montérky. Možná je to motorový olej, pomyslel si Collier, neboť chlapíkovy drsné ruce s výraznými klouby vyvolávaly dojem, že se

jejich majitel živí jako automechanik. Oba na sobě měli černé bundy.

Doktor vrhl letmý pohled na repasovanou navigaci. Pět minut.

V zadním prostoru, kde se Collier právě nacházel se zraněným mužem, se povalovalo asi tucet batohů a sportovních brašen. Sedadla tu scházela – dodávka byla určená k převozu věcí, nikoliv osob –, takže klečící doktor se musel jednou rukou držet boční upevňovací lišty, zatímco druhou pacientovi stlačoval ránu mezi kolenem a slabiny pomocí provizorního krytí tvořeného hromadou skládaných papírových ručníků. Krvácení zpomaloval také turniket utažený kolem mužova stehna.

V jedné ostré zatáčce se Collier málem svalil dozadu, ale nakonec se mu podařilo znovu získat rovnováhu. Jeli po klikaté a špatně udržované venkovské silnici v jižním Wisconsinu a uháněli po ní rychlostí, která nejméně dvakrát překračovala povolenou mez.

Collier byl ležérně oblečený – v tmavě hnědých kalhotách, béžovém roláku a tmavě modré větrovce.

Pacient, čtyřicátník jménem Paul Offenbach, si rukávem otřel pot z čela. Měl pohledný obličej s pravidelnými rysy, ale jeho tvář teď byla bledší než předtím. S jejím popelavým odstínem navíc kontrastovaly i husté tmavé vousy. Bundu si stihl svléknout sám a Collier mu pak sundal i boty, ponožky a kalhoty.

Offenbach teď zaklonil hlavu a zkrivil tvář v bolestné grimase. Zhluboka se nadechl a ještě jednou se podíval na doktora.

„A co tohle?“ Ukázal si na obličej, kde měl hlubokou rozeklanou ránu. Kdyby měl v okamžiku zranění hlavu otočenou jen o pár centimetrů víc napravo, byl by na pravé oko slepý.

„Tím se teď nebudeme trápit.“ Collierova odpověď nepripouštěla žádné debaty.

LOVEC BOLESTI

Z navigace zazněl monotónní ženský hlas, na jehož pokyn odbočil řidič na ještě hrbolatější silnici. Auto poskakovalo sem a tam. Offenbach zaúpěl a zavřel oči.

Koláč širokého slunce se vpíjel do horizontu a oranžově prozařoval mraky, které visely nízko nad dodávkou. Auto muselo překonávat silný vítr. Listí se třepetalo na stromech a tančilo ve větru i ve víru za dodávkou.

Doktor uvolnil turniket. Během své praxe ještě nikdy tuto metodu nepoužil, ale stejně jako mnoho jiných lékařů, jimž osud postavil do cesty nečekaného pacienta, dokázal uplatnit znalosti nabyté kdysi dávno během výcviku. Vzpomněl si, že tlak je potřeba jednou za čas uvolnit, aby krev mohla navzdory zranění proudit do končetiny a udržet ji vitální.

Proudící krev však s sebou přinesla i větší bolest. Offenbach zalapal po dechu, zaklonil hlavu ještě víc a neúspěšně se snažil odvrátit agonii.

Collier si teprve teď všiml dalších dvou zranění. Na levé ruce měl jeho pacient páskou spojený prsteníček a malíček; oba prsty byly nateklé. A na čelisti tmavá modřina. K těmto zraněním však nepřišel během dnešního incidentu.

Očividně byl v dobré kondici, což hrálo v jeho prospěch. Útlí a sportovně založení lidé, vzpomněl si Collier na slova svého profesora na fakultě, se snáze léčí, mají vyšší šanci na přežití a rychleji se zotavují.

Také Collier byl štíhlý. Měřil skoro metr devadesát, díky vytahlé a hubené postavě by se dal označit za čahouna. Měl podlouhlý obličej s rovnými světlými vlasy, které mu na pravé straně padaly k oku. A také on se udržoval ve formě: každý den jezdil po práci osm kilometrů na kole a o víkendech jich za městem běžně našlapal třicet.

„Jakou...“ Offenbachovi se bezděčně sevřela čelist. Zhluboka se nadechl a zkusil to znovu: „Jakou máš specializaci?“

„Urgentní medicína.“

Offenbach neřekl nic. Zřejmě mu ani nedošlo, jaké obrovské štěstí ho potkalo, že má v takové situaci vedle sebe lékaře s nejlepší možnou specializací. Jen si svého netušeného anděla strážného prohlížel tmavýma klidnýma očima.

„Jsme na místě,“ prohlásil řidič ve stejném okamžiku, kdy paní z navigace pronesla víceméně totéž, jen ve druhé osobě. Odbočil na příjezdovou cestu k nemocnici, která se nacházela hluboko v srdci okresu Harbinger.

Dojeli na parkoviště, kde vedle dvou sanitek stálo pět osobních aut – jeden mercedes a čtyři levné sedany. Na této straně chyběla v prvních třech podlažích okna; pokoje pro pacienty se nacházely od třetího patra výš.

Řidič zhasl motor a Offenbach se namáhavě pokusil zvednout se do sedu. Sténal přitom vypětím a bolestí a vydatně se potil. Nakonec se mu podařilo vytáhnout zpoza svého těla velkou stříbrnou pistoli, kterou tam ukryl, když ho dostali do dodávky.

Namířil pistoli Collierovi na hrud’.

„Tam v Upper Falls... Viděls, co jsem té ženě provedl.“

Doktor přikývl.

„A co jsem provedl?“

Collier polkl a zhluboka se nadechl. Nakonec se ovládl. „Střelils ji do krku. Zabil jsi ji.“

Celá scéna mu proběhla před očima snad už podesáté.

Viděl kulku vycházející z Offenbachovy pistole – ano, z této pistole –, jak protíná krční tepnu, ze které vzápětí tryská do vzduchu proud krve připomínající tyrkysový gejzír stoupající k obloze z fontány v Maple Street Parku, kde mnohokrát trávili s rodinou nedělní odpoledne.

Viděl krev na pramíncích dlouhých světlých vlasů, které se na chodníku rozprostřely jako vějíř.

Slyšel křik znějící neuvěřitelně hlasitě a pronikavě na to, že vycházel z hrdla mladé dívky.

LOVEC BOLESTI

„Takže je ti jasný, o co tady hraješ, že jo?“

Collierovy vytřeštěné oči byly nejpádňější odpovědí.

Offenbachovi se podařilo znovu popadnout dech. „Tak běž. Tenhleten...“, ukázal na štíhlého a zasmušilého pasažéra vpředu, „se od tebe celou dobu nehne na krok.“

Štěstí.

Policista Peter Jacobson z Úřadu šerifa okresu Harbinger byl stejně jako jeho kolegové notně pověřivý. U povolání, kde můžou člověka kterýkoliv den smést ze silnice, ubít, ubodat nebo zastřelit, se to ostatně dalo čekat.

A tak i tento stokilový a stoosmdesátipěticentimetrový muž věřil, že existují určité síly – Bůh nebo někdo nebo prostě něco –, co na člověka dohlíží.

A tohle možná byla přesně taková situace.

Štěstí...

Jacobson byl právě na benzinové pumpě u Sycamore Valley Highway. Seděl v zadní kanceláři a prohledával záběry z bezpečnostních kamer pořízené během uplynulé půlhodiny. Stísněná kancelář páchla cigaretovým kouřem, přestože velká cedule nad počítačem kouření zakazovala.

„Máte něco, strážníku?“

„Mož...ná.“ Jacobson to slovo protáhl, protože se pekelně soustředil. Hovořil právě s Derekem, který tuhle pumpu provozoval a jehož oděv skýtal přehrsle důkazů, kdo zákaz kouření porušuje.

Jacobsona zajímal jeden konkrétní dvouvteřinový úsek záznamu. Přehrál si ho ještě jednou, tam a zpátky.

Po té hrůze v Upper Falls byl celý okres na nohou. Drzý útek z vězení se před pouhými třiceti minutami přenesl přímo do prostředí pouličního trhu a výsledkem byla krvavá přestřelka s jednou obětí a únosem navrch. Celkem padlo několik desítek výstřelů.

„Jatka“, hlásal informační pruh pod vysíláním WRTD.

A tak teď všichni – od místní policie přes úřad šerifa až po wisconsinské státní policisty – pátrali po dodávce, ve které ujížděli vrazi. Zatím bez výsledku. Jedním z důvodů byla skutečnost, že pachatelé se mohli pohybovat v okruhu stovek čtverečních kilometrů a tento rádius se s každou uplynulou minutou rychle zvětšoval. Tato část státu – a také sousedního státu Illinois – byla navíc protkaná bezpočtem úzkých cest, v mnoha případech nezpevněných, s nimiž se Google Earth odmítal obtěžovat.

Jacobson však v tomto jihovýchodním kvadrantu okresu Harbinger pravidelně hlídkoval a už před lety vymyslel metodu, kterou právě teď uplatňoval: jeho rajon protínaly čtyři hlavní silnice, přičemž u každé z nich stála nejméně jedna čerpací stanice vybavená bezpečnostními kamerami. Jacobson tedy oslovil všechny provozovatele a zeptal se jich, jestli by své kamery mírně nepootočili tak, aby zabíraly nejen pumpy samotné, ale i kus silnice za nimi.

A kdykoliv pak přišlo nějaké hlášení, Jacobson ze všeho nejdřív objel příslušné pumpy a prohlédl si videozáznamy z kritického období. Sedět na zadku, popíjet kafe a probírat se záběry bylo rozhodně jednodušší než jezdit zbůhdarma sem a tam a doufat, že mu delikvent padne do náruče. Jen letos už takhle dopadl dva zloděje aut, jednoho řidiče ujíždějícího od autonehody a jednoho domácího tyrana na útěku.

Když tedy přišlo hlášení o incidentu v Upper Falls, uháněl Jacobson na nejbližší čerpací stanici, rychle prolétl výstupy z bezpečnostního systému a hledal na záběrech černou dodávku.

Žádnou neobjevil.

Přesunul se tedy na druhou čerpací stanici, která stála na Esther Hills Road, a zopakoval stejný postup. Bohužel opět bezvýsledně.

Ale tady...

LOVEC BOLESTI

Štěstí...

Srdce se mu divoce roztlouklo, když uviděl jet směrem ke kameře tmavou dodávku, která vzápětí zmizela z dohledu. O malou chvíli později však pocítil zklamání, když si všiml, že název a logo firmy na bočním panelu nesouhlasí s popisem dodávky, která ujela z místa přestřelky.

Jenže moment, řekl si Jacobson a začal videozáznam zkoumat pořádně.

Tam a zpátky...

Ano! Jacobsonovi se zdálo, že název a logo možná nejsou nastříkané přímo na autě, ale jen natištěné na plastovém polepu, který někdo narychlo připlácl na bok karoserie. Kamufláž. Černé pozadí polepu mělo o špetku světlejší odstín než původní lak na dodávce.

Hlavní postavou příšerného incidentu v Upper Falls byl nechvalně proslulý profesionální zločinec z Chicaga jménem Paul Offenbach, který se specializoval na lukrativní loupeže a na obchod s drogami, zbraněmi a lidmi. Celou kariéru dokázal unikat dopadení, prý díky neuvěřitelné schopnosti vycítit mezi policisty a politiky ty, kteří by se dali podplatit, a také díky svým geniálním strategiím – na vysoké škole se živil hraním šachů a tento příjem doplňoval profesionálním sázením pro šéfy různých chicagských mafií (*tomuhle* se říká mimoškolní zájmová činnost!). Přilepit na auto falešný nápis by bylo pro člověka jako on docela typické.

Kvůli odleskům skel nedokázal Jacobson zjistit, kolik lidí v dodávce sedí, a bezpečnostní kamera nebyla natolik kvalitní, aby zachytila poznávací značku. Podle velikosti a tvaru se však jednalo o značku vydanou ve státě Minnesota – což odpovídalo vozidlu použitému při přestřelce.

Jaká je pravděpodobnost, že se Jacobson trefil do černého?

Stoprocentní ne, ale rozhodně slušná. Rozhodl se, že ušetří čas a na čtvrtou pumpu už nepojede.

Někdy to člověk musí risknout. A u této poslední myšlenky se Jacobson zašklebil, protože v něm vyvolala vzpomínky na událost, na kterou by nejradši rychle zapomněl.

Vstal, poděkoval Derekovi a vyběhl z kanceláře ke služebnímu autu tak rychle, že výstroj na jeho uniformě cinkala a chrastila.

Půlhodinový náskok.

Pachatelé však nebudou chtít riskovat silniční kontrolu, a tak budou striktně dodržovat předepsanou rychlost. Jacobson se předpisy omezovat nemusel.

Otevřel kufr a vytáhl krátkou černou pušku M4A1 a tři zásobníky na dvacet nábojů. Tento spolehlivý pracant dokázal střílet neomezeně jako samopal, dávkami po třech ranách nebo i jednotlivě.

Jacobson přepnul volič do plně automatického módu. Offenbach a jeho dva pohůnci byli po zuby ozbrojení a po Upper Falls už bylo nabíledni, že v případě konfrontace volí radikální řešení a hodlají se ze situace prostřílet. Vsunul náboj do komory a aktivoval pojistku. Nastoupil do auta, opřel pušku pažbou vzhůru o sedadlo spolujezdce a zásobníky položil na sedadlo.

Nastartoval silný motor a vyrazil na Sycamore Valley Highway tak prudce, že od kol vylétl štěrk a za autem se zvedla oblaka zažloutlého prachu.

Jako ostrílený policista, který na úřadu šerifa v Harbingeru kroutil třináctý rok, si instinktivně zopakoval předepsaný postup v těchto situacích: uvědomit o svém zjištění všechny příslušné bezpečnostní složky, informovat je o nejpravděpodobnějším směru jízdy pachatele, sledovat ho z dostatečného odstupu zneumožňujícího vyzaření.

A nepokoušet se o jeho zadržení bez posil.

Teď ale tohle všechno hodil za hlavu. Peter Jacobson byl odhodlaný sám zneškodnit Offenbacha i jeho dva muže a zachránit rukojmího.

LOVEC BOLESTI

Bylo to hloupé, ne-li přímo sebevraždné.

Nakonec se ale v této situaci mnoho jiných možností nenabízelo.

Neměl na vybranou. A navíc: dnes večer stojí štěstí očividně na jeho straně.

Spolujezdec se otočil a zvedl z podlahy sportovní brašnu.

Collier při tom pohybu postřehl, že muž má na jedné straně krku vytetovaného chřestýše. Nebylo to jeho jediné tetování; už předtím si u něj Collier všiml modročerného hákového kříže, směle vytetovaného na levém zápěstí.

Had – tato přezdívka se sama nabízela – otevřel brašnu a vynadal z ní malé kožené pouzdro, které si zastrčil do levé kapsy bundy. Z pravé kapsy pak vytáhl stříbrnou pistoli, zkontroloval ji a vrátil na místo.

„Nůž?“ zeptal se ho Offenbach.

„Mám.“ Had se plácl přes kapsu kalhot.

„Nikdo nepřijde k úrazu,“ prohlásil Collier přísně. „Rozumíte?“

Offenbach na doktora krátce upřel propadlé oči, jako by zaregistroval mouchu na ubrusu. Bylo zřejmé, že je to klasický sociopat. Když ho před několika týdny zatkli dole v Illinois, podle rozhlasové reportáže svou oběť nejprve deset až patnáct minut mučil a teprve pak ji zabil. Reportér se navíc vyjádřil v tom smyslu, že by svou oběť býval mučil ještě déle, ale bál se, že je mu policie na stopě.

Ted' Had vystoupil z dodávky, zamířil k zadním dveřím a otevřel je.

Collier se příkrčil, přesunul se na konec nákladního prostoru a vykročil ven. Oba muži vyrazili po mokrém rozdroleném asfaltu k budově. Ve světle pouličních lamp vypadal Had vyzáble, tento dojem ještě umocňovaly výrazné šlachy na krku. Vytetovaný chřestýš zvedal hlavu, jako by se chystal zaútočit.

Došli na chodník a zamířili k nejbližšímu vchodu.

Had ukázal na betonovou záplatu v chodníku o pár metrů dál. „Kleknout.“

„Cože?“

„Na kolena.“

Aha, takže útok znemožněn.

Collier poslechl a bezděčně si přitom vzpomněl na podobný chodník, po kterém se plazil sotva před půl hodinou: zkrvavené vlasy, mrtvé tělo, pronikavý křik, dětský hlas.

Při té vzpomínce se mu sevřel žaludek a zmocnily se ho vztek a hrůza.

Soustřed se, nabádal se v duchu. Jestli chceš přežít, musíš se soustředit.

Had otevřel kožené pouzdro a vytáhl z něj pár kovových nástrojů. Napínák a planžety. Collier je znal z mnoha televizních seriálů.

Had se ohlédl, vsunul do zámku jeden tenký nástroj a hned po něm druhý. Zhruba za minutku byl hotový. Odložil náčiní, vzal za kliku, na chvíli zaváhal, protože si možná uvědomil, že by uvnitř mohl být alarm, pak pomalu otevřel dveře.

Kromě slabého vrznutí bylo ticho.

Collier vstal a oba muži vstoupili do velkého skladu. Doktor uvnitř rozsvítil a rozhlédl se. Našel plastový koš o rozměrech půl metru krát metr, vysypal z něj role toaletního papíru a začal do něj ukládat věci, které našel v regálech: gázu, různé lékařské nástroje a vybavení, mýdlo, obvazy, latexové rukavice, deky, emitní misky, modré textilní lékařské potahy a dezinfekční prostředky.

Bylo zjevné, že tento sklad obsahuje vybavení pro sanitní vozy. U protější zdi stály červené záchranářské brašny připomínající kufříky na náradí, které používají řemeslníci. Collier jednu otevřel a uviděl uvnitř stetoskop, oxymetr, teploměr, jehly, infuzní hadičky a také tlakoměr. Opět brašnu zavřel. „Jednu si vezmeme.“

LOVEC BOLESTI

Postavil ji k plastovému koši vedle tří balení destilované vody a nosítek opatřených trojpalcovými gumovými kolečky.

„Další věci mají uvnitř.“ Nechal stát koš a ostatní vybavení u východu a zamířil ke vnitřním dveřím, které vedly do samotné nemocnice.

Cvak...

Had otevřel vystřelovací nůž a vsunul si ho špičkou dolů do levé kapsy kalhot.

Collier se k němu otočil. „Nikdo nepřijde k úrazu. Tys mě neslyšel?“

Muž mu adresoval vražedný pohled, který se příliš nelišil od Offenbachova výrazu.

Dostanu teď nakládačku?

Ale ne: Had jen kývl, Collier pomalu otevřel dveře a rozhlédl se nalevo a napravo. Nikdo.

Vydal se za závanem vyvařeného prádla a běžného pracího prostředku, který se používá v nemocnicích, a po pár minutách se ocitli v prádelně. Na konci rozlehlého a hlučného prostoru stály dvě ženy a skládaly prostěradla. Byly zabrané do hovoru, takže si nevšimly, že Collier sebral z regálu u dveří dva bílé pláště.

Oba muži si je oblékli; padly jim docela dobře.

Když si Had bral plášť, všiml si Collier, že má na ruce snubní prsten. Kombinace zločinného násilí a romantického vztahu mu z nějakého důvodu připadala neslučitelná. Ale pak usoudil, že jeho představa je naivní. Bonnie a Clyde. Adolf a Eva.

„Možná... ten tvůj límec? Vyhrň si ho. Výš.“

„Co?“ Hadovi se jeho pokyn nezamlouval.

„Jestli mají doktoři tetování, tak na skrytých místech. A určitě si nenechávají tetovat jedovaté hady.“

Pokyn byl se zástiplným pohledem splněn.

Zpoza límce sice stále vykukovala chřestýší hlava, ale už jen malinko.

Had si přehodil pistoli z černé bundy do pravé kapsy bílého pláště.

Collier sevřel rty, ale neřekl nic.

Exkurze po nemocnici pokračovala do místnosti, kde se sterilizovaly a skladovaly chirurgické nástroje. Dveře byly odemčené, což nebylo ani trochu překvapivé – krádeže nástrojů byly vzácné. Proč riskovat vězení krádeží něčeho, co si člověk může za pár dolarů koupit ve specializované prodejně nebo e-shopu? Na Amazonu navíc nabízeli příjemné slevy.

Collier si prohlédl regály. Rukojeti skalpelu se obvykle používaly víckrát a po sterilizaci se neprodyšně uzavíraly do igelitových sáčků. Samotné čepele byly jednorázové a dodávaly se v malých plastových krabičkách. Collier si vzal z obojího po třech kusech a přidal i peány, pinzety, chirurgické šicí jehly a nitě. Některé tyto nástroje se už jistě nacházely i v záchranářské brašně, ale on potřeboval mít jistotu, že jejich provizorní operační sál bude dobře vybavený.

„Všechno?“ zeptal se Had. „Říkals, že to bude rychlý.“

„Už jsem skoro hotov. Ještě jedna věc.“

Oba muži znovu vyrazili po chodbě, přičemž Collier cestou nakukoval do okének ve dveřích a zkoušel kliky těch, které okénka neměly. Věděl, že místnost, kterou hledá, bude dobře zamčená. Lidé možná nekradou skalpely a plazmu, ale milerádi si dopomohou k oxykodonu, propofolu, ketaminu a dalším farmaceutickým lahůdkám, které člověku dovolí odpojit se na čas od reálného světa.

„Koukej,“ zašeptal Had.

Jejich směrem kráčel podsaditý padesátník v tmavě šedé uniformě. Byl však vyzbrojený pouze vysílačkou, takže to nebyl policista, ale člen soukromé ostrahy.

Nezdálo se, že by mu Collier s Hadem připadali podezřelí, ale stále byl od nich dost daleko, takže si zatím nevšiml, že ani jeden z nich nemá identifikační kartičku.

LOVEC BOLESTI

Collier se přesunul k internímu telefonu na zdi. Zvedl sluchátko, přitiskl si ho k uchu, ale žádné číslo nezadal.

Had zajel rukou do kapsy s nožem.

„Jestli nás začne z něčeho podezírat,“ zašeptal doktor, „klidně mu vyhrožuj, svaž ho, nasad' mu roubík, to je jedno. Ale jestli ho zabiješ, může si tvůj šéf odoperovat tu svoji zatracenou hnátu sám.“

Had po něm šlehl dalším ledovým pohledem, zadíval se na strážce a pak opět na něj, zatímco Collier předstíral, že s někým telefonuje.

Když se strážce přiblížil, Collier zvedl hlavu a nepřítomně se na něj usmál. Strážce přikývl.

A pak se k nim otočil. „Promiňte, pánové.“

Collier cítil, jak mu prudce stoupl tep.

Co udělá, jestli Had strážce napadne?

Následoval nesnesitelně napjatý okamžik.

A pak uniformovaný strážce dodal: „Potřebuju tamhle.“ Ukázal na bílý box, ze kterého se strážci hlásili na dispečink, aby prokázali, že dané místo během nočních obchůzek skutečně navštívili. Došel k boxu a přiložil na něj RFID kartu.

„Tak příjemnou službu,“ řekl oběma mužům a kráčel dál.

Collier zjistil, že se mu třesou ruce.

Pokračovali v pátrání, a nakonec sklad léků objevili. Dveře byly zajištěné dvěma zámky. Přes okénko Collier zahlédl regály plné krabiček a ampulí. V jednom rohu spatřil také velkou klec obsahující totéž. Bylo zřejmé, že v kleci se přechovávají léky z kategorie II a III, tedy vysoce účinné a vysoce návykové medikamenty.

„Tady.“

Had se rozhlédl po chodbě a vytáhl kasařské nádobíčko. Tyto zámky byly složitější než první. Trvalo několik minut, než oba překonal. Nakonec se to však podařilo a oba muži vstoupili dovnitř.

„Tenhle taky?“ zeptal se Had a ukázal na zámek na dveřích klece, která obsahovala i léky z kategorie IV.

„Ne.“ Collier otevřel neuzamčenou lednici a vytáhl z ní lahvičku lidokainu. Z jedné police pak sebral lahvičku tylenolu s kodeinem.

Zamířili zpátky ke dveřím, aby se vrátili na chodbu. Had vyšel ze dveří jako první, ale než ze skladu stačil vyjít Collier, vylekal ho hlas, který se za ním ozval.

„Dobrý večer, doktore.“

Collier se otočil.

Na protější straně skladu byly dveře vedoucí na další chodbu. A do těch právě vstoupil malý plešatý muž. Na sobě měl bleď modrou halenu zdravotního bratra.

Had se polekaně otočil a pustil dveře, které ho oddělovaly od rukojmího. Ty se se zaklapnutím zavřely a on zůstal na chodbě sám.

„Dobrý večer,“ odpověděl Collier zdravotnímu bratrovi, který sebral z regálu jakousi krabičku a odešel ze skladu stejnou cestou, kterou sem přišel.

Collier se otočil zpátky a viděl, jak na něj Had hledí přes okénko ve dveřích. Vzal za kliku a zkusil je otevřít, ale ty se po dovření automaticky zamkly.

Hadův chladný výraz teď vystřídal obavy. Collier mohl klidně zavolat policii dřív, než se jemu opět podaří překonat známky.

Anebo mohl doktor uprchnout do bezpečí. Nemocnice byla malá a sportovec jako Collier, s vypracovanými stehny i lýtky cyklisty, mohl jednoduše proběhnout předním nebo bočním východem a vmžiku zmizet v okolním porostu a lese.

Collier se podíval na Hada, jehož rty se semkly ještě pevněji. Zdálo se, že si povzdech. Možná si teď kladl otázku, jestli by Offenbach nenařídil řidiči dodávky, ať ho za doktorův útek zabije.

Stuart Collier vzal za kliku, strčil do dveří a opět je otevřel.

LOVEC BOLESTI

Had nejspíš patřil k lidem, které jen tak něco nepřekvapí, ale přesto se mu ve tváři objevil výraz úžasu.

Zdálo se, že chce něco říct, ale Collier ho předešel slovy: „Víc toho není třeba. Dál už čekat nemůžeme. Pojďme.“

Přišel čas, aby lékař ošetřil pacienta.

Oba muži naložili lup do dodávky.

Nechali Colliera, ať opět nastoupí dozadu a zabouchne za sebou dveře, a Had se pak v klidu posadil na sedadlo spolujezdce. Evidentně si myslel, že jestli mu doktor neuprchl v nemocnici, kde k tomu měl skvělou příležitost, teď už jim neuteče.

Collier se sklonil, popošel dopředu a dotlačil vedle Offenbacha nosítka.

Had si sundal bílý plášť a hodil ho na podlahu dodávky. Doktor si ten svůj na větrovce nechal.

Offenbach se s pistolí v ruce převálil na nosítka. Collier mu chtěl pomoci, ale on ho mávnutím ruky odehnal – nejspíš ze strachu, že by se doktor mohl zmocnit pistole, ačkoliv ve skutečnosti neměl Collier ponětí, jak se se zbraněmi zachází, a už vůbec ne s tímto modelem, který byl posetý páčkami a tlačítky.

Vrah zasunul zbraň zpátky za svá bedra.

„Tohle není třeba.“

Offenbach vyslal Collierovým směrem další vražedně chladný pohled.

No dobrá, jestli chceš, ať tě do zad tlačí tvrdý kus železa, je to tvoje věc.

Poté, co si Offenbach udělal pohodlí a podložil si hlavu bundou, vyštěkl: „Jedem.“

Řidič zařadil rychlost a dodávka vyrazila na cestu, kterou přijela. Had zadal do navigace původní cíl trasy a ta je navedla zpět na hlavní silnici a poté zamířili na východ.

Collier si opět klekl, rychle rozbalil jednu deku a vysypal na ni obsah plastového koše a vlastních kapes. Přesunul balík se

čtyřicet vodami dál dozadu, dvě lahve vybalil, vrátil se k Offenbachovi a jednu mu podal.

Zvedl jednu lékovku a řekl: „Na bolest.“

„Štítek,“ reagoval zabiják.

Collier zvedl lahvičku a potlačil nutkání dodat: Otrávit tě by rozhodně nebylo v mém zájmu, když vepředu sedí ty tvoje ozbrojené gorily.

Offenbach ověřil lék, kývl a zapil vodou dvě tablety, které mu Collier podal.

Doktor si k sobě přitáhl červenou záchranářskou brašnu, otevřel ji, obrátil plastový koš a použil ho jako sedátko.

Nato rychle zkontroloval Offenbachovy životní funkce: teplotu, tep, saturaci kyslíku a krevní tlak, čemuž zabiják nevzrušeně přihlížel.

„Tak co?“

„Nic hrozného. Máš zvýšenou teplotu. To znamená, že už je v těle zánět. Na.“ Podal mu další dvě tablety.

„Ty jsou na co?“

Collier mu ukázal lahvičku.

„Končí to na ‚cin‘. Takže antibiotika.“

„Správně.“

Offenbach tablety spolkl.

„Tamto.“ Ukázal na hromádku modré látky. Collier mu jeden potah podal a Offenbach si do něj otřel obličej. Pak si látku přiložil na ránu pod okem a prohlédl si ji. Nejspíš hledal krev, ale žádná tam nebyla. Srážlivost. Hojivá schopnost těla je učiněný zázrak.

Offenbach pohlédl před sebe a oznámil řidiči: „Pět přes limit max.“

„Dám si pozor.“

Collier uvolnil turniket a po minutě ho opět stáhl. „Potřebuju už začít. Musíme někde zastavit.“

„Ne.“

LOVEC BOLESTI

„Jiná možnost není.“

„Ještě třicet kiláků.“

Doktor ještě jednou risknul hru na tvrdáka. Řekl ostře: „Chceš, abych tě zachránil? Tak mě nech dělat moji práci.“

„Kolik ještě?“ houkl Offenbach.

Had se podíval na navigaci a řekl: „Máme čas. On tam bez-
tak nebude dřív než v jedenáct.“

Momentálně bylo krátce před půl osmou.

„Tak najděte vhodný místo,“ poručil vrah.

„Jasan,“ odvětil řidič.

„A co se ti stalo tady?“ Collier kývl na dva prsty levé ruky
stažené páskou k sobě. „A ta modřina?“

Na levé čelisti vykukovala Offenbachovi z plnovousu pořádná podlitina.

Offenbach se zadíval na vlastní prsty. „Bitka.“

„Ukaž,“ vyzval ho Collier.

Zabiják zvedl ruku. Prsty byly zlomené, ne pouze naražené.
„Chytl jsem se s úhlavním nepřítelem. *Mano a mano*.“

Collier tuhle zlomeninu metakarpu dobře znal; často k ní dochází v případech, kdy násilnický partner (v manželském páru to obvykle bývá muž) bije svou ženu nebo děti.

„Ale hojí se to dobře.“ Collier si všiml také menších šrámů a ranek na dlani a na vnější straně prstů. Modřina na tváři už nabírala lilковоžluté odstíny, což znamenalo, že muselo jít o hrozitánský úder. O co v tom souboji šlo?

A zabil Offenbach člověka, který se mu odvážil zasadit ránu?

„Tam,“ řekl Had a ukázal ven.

Dodávka s kvílením zabrzdila, odbočila doprava a zpomalila do kroku; cesta, po které teď projížděli, byla posetá výmoly a napadanými větvemi.

Zastavili a řidič zhasl reflektory.

„Motor nech běžet,“ poručil Offenbach.

Collier nalil do ocelové misky destilovanou vodu, vydrhl si ruce, osušil si je a nasadil si latexové rukavice.

Přesunul se do zadní části dodávky, otevřel dveře a vychrstl špinavou vodu ven. Vrátil se k nosítkům, znovu nalil vodu, uchopil papírový ručník, který při prvním ošetření použil jako improvizované krytí, a smyl z okolí střelné rány krev.

Otřel místo, kde kulka vstoupila do těla, tyčinkami namočenými v alkoholu a připravil dvě injekce.

„Tohle je lidokain.“ Ukázal ampulku. „Jestli jsi byl někdy u zubaře, tak už jsi ho měl. Potřebuju umrtvit ránu.“

Offenbach jen kývl.

Collier uvolnil turniket a z průstřelu začala vytékat krev. Znovu ho utáhl.

„Prognóza?“ zeptal se Offenbach šeptem.

„Krvácení je horší, než jsem si myslel.“

„Tak zařiď, ať je lepší.“ Zasténal.

Collier si nasadil zvětšovací brýle se zdrojem světla. Pevně sevřel kůži v okolí rány. „Cítíš něco?“

„Ne.“

„Vždycky svým pacientům vysvětluju, co se chystám udělat. Ať nejsou překvapení. Nejdřív očistím strupovitou tkáň kolem vstřelu. Pak ránu zasypu antibiotickým práškem. Tím se zpmalí infekce. A pak kauterizuju cévy, prostě je vypálím a neprodyšně uzavřu. Tímhle.“

Zvedl do vzduchu kauterizační přístroj, který připomínal velké psací pero zakončené tenkým drátkem se smyčkou. Pero fungovalo na baterie.

„Bude dost horké, aby něco svedlo?“ Z násilníkůvých tmavých očí číselá skepse.

„Dvanáct set stupňů.“

Offenbach se na pero upřeně zadíval, jako by si vrýval do pa-měti značku výrobce. Colliera zamrazilo, protože ho napadlo, že si ho možná bude chtít koupit i pro vlastní potřeby.

LOVEC BOLESTI

Mučení...

Doktor zkompletoval skalpel a opatrně jím začal odstraňovat poškozenou tkáň kolem rány.

„Cítíš něco?“

„Ne.“

Collier v tom ještě chvíli pokračoval, načež skalpel odložil, roztrhl malý balíček a znovu nasypal do rány a na okolí bílý prášek. Zvedl kauterizační pero. „Teď to bude nehezky páchnout.“

„A co kulka?“ zeptal se Offenbach.

„Ta nakonec taky bude muset ven, jenže tenhle zákrok tady nesvedu. Potřebuju k němu sestru.“ Adresoval Offenbachovi temný a lehce jízlivý pohled. „Lidi jako vy využívají vlastní doktory, ne? Lékaře, kteří nic neohlásí.“

Také tuto vědomost získal z televize.

Offenbach se ušklíbl. „Lidi jako my.“ Jako by ho to urazilo.

„Nedívej se,“ prohlásil Collier.

„Jak to myslíš?“

„Nechceme, aby se pacienti dívali na samotný zákrok. I když nic necítí, všichni mají tendenci ucuknout.“

„Já neucukávám.“

„Je to automatická reakce. Prostě si lehni a zavři oči.“

Offenbach poslechl. Ještě jednou si otřel obličej a vousy.

Collier zalil ránu sladce vonícím oranžovým betadinem, zapnul kauterizační pero a po zahřátí přístroje se dotkl rozžhavaným drátkem tkáň těsně za okrajem průstřelu. Ozvalo se slabé zasyčení. Od rány se zvedl kouř.

Řidič se zašklebil. „Říkals *nehezkej* smrad? Já se asi pobliju.“

„Tak běž ven,“ reagoval Offenbach suše.

Řidič vystoupil z dodávky, která se při změně váhy zakolébala. Vítr venku zesílil a po otevření dveří ostře zasvištěl.

„Ty tu zůstaň,“ řekl Offenbach Hadovi.

Ten jen flegmaticky přikývl. Zdálo se, že ho zápach spáleného masa ani trochu netrápí. Dál sledoval případné hrozby v okolí a jednou za čas zkontroloval displej svého mobilu.

„Tvoje žena,“ pokračoval Offenbach. „Nesmí se zpozdít. V jedenáct mizíme.“

„Řek jsem jí to.“

Do vzduchu se vzneslo několik pramínek kouře.

Zápach byl teď všudypřítomný. Offenbachovi to stejně jako Hadovi zřejmě nevadilo. Nebylo dokonce možné, že si to užívá?

Další dotek pera. „Dobrá. Největší cévu mám hotovou. Teď už se obejdeme bez tohotohle.“ Collier sundal turniket a odložil ho stranou. „Ale ještě nás čeká dlouhá cesta.“

Znovu se sklonil ke své práci.

Po několika minutách si Offenbach znovu setřel pot a dotákal se: „Jak se jmenuješ?“

„Collier. Stuart. Stu.“

„Jednou jsem viděl film, Stu, kriminálku.“ Offenbach mluvil roztřeseným hlasem. Léky proti bolesti začaly účinkovat. „Bankovní lupič vzal rukojmího. V té bance zůstali sami dva. A normálně se spolu bavili, jak to člověk vidí ve filmech, akorát že ve skutečnosti se spolu lidi takhle nebaví. Lupiče to rozptýlilo, rukojmí odněkud vystrchal pistoli a normálně toho hajzla střelil. Jenže schválně mířil tak, aby ho nezabil. Policajti slyšeli výstřel, zavolali tam a chtěli vědět, co se děje, a ten rukojmí prohlásil, že z té zbraně vyšla rána nedopatřením. A že ho ten lupič pořád drží.“

„A řekl jim to proto,“ navázal Collier, „aby mohl ještě chvíli v klidu sedět a dívat se, jak jeho únosce umírá.“

„Pomalu,“ dodal Offenbach.

„A ty si myslíš, že mám taky v plánu tě nějak zabít?“

Zločinec mlčel.

Collier se ušklíbl. „Proč bych to dělal? Vždyť jsem se vrátil, abych ti zachránil život.“

LOVEC BOLESTI

Modrá látka na Offenbachově obličeji se přestala pohybovat. Offenbach ji odložil.

„Měl jsem možnost utéct. V té nemocnici. Neudělal jsem to.“

Offenbach obrátil pohled k Hadovi, který řekl: „Ano, to je pravda.“

„Tys neutekl... ani potom, cos mě viděl v Upper Falls?“

Doktorovi se znovu před očima přehrála celá scéna. Ve vysokém rozlišení.

Viděl, jak Offenbach pálí ze stříbrné zbraně.

Viděl, jak kulka proniká do světlého krku.

Viděl dlouhé světlé vlasy rozprostřené na chodníku do vějíře, vlasy zbrocené krví a kusy tkáně.

Vlasy Eleanor, manželky Stuarta Colliera.

A vedle ní křičící dívku, rovněž celou od krve.

Jejich desetiletou dceru Chloe.

„Ne,“ řekl Collier Paulu Offenbachovi. „Ani po tomhle.“

Policista Pete Jacobson se hnál po stopách vraha už třicet kilometrů. Projížděl smykem zatáčky a šlapal na plyn tak prudce, že motor skučel jako pes a ručička tachometru se otírala o červené pole.

Kde sakra jseš, Offenbachu?

Jacobson pochyboval, že by odbočili na některou ze spojovacích cest táhnoucích se podél hlavní silnice; byly to jen drobné vlásečnice vedoucí k obytným domům – k chatrčím vlastněným lidmi na okraji společnosti i k okázalým vilám lékařů a advokátů, leckdy stojících na sousedních pozemcích.

Kdepak, dodávka určitě pokračovala na východ. Nebo to možná stříhla na jih do Chicaga, kde měl Offenbach hlavní operační základnu. Jacobson by se však vsadil, že tak očividnému řešení se zločinec vyhne a raději zamíří někam do přístaviště na jezeře Michigan nebo na nějaké malé letiště, odkud se pokusí uprchnout do Kanady.

Když Pete Jacobson takto uháněl nocí a pevně přitom svíral volant, náhle se mu v uších znovu rozezněl dva týdny starý rozhovor, jehož obsah se mu vpálil do mysli jako cejch.

„Zítřka tě potřebuju ve Falls, Pete,“ říká šerif Louie Braddock.

Jacobson stojí na zahradě před domem s telefonem v ruce. Po chvíli odpovídá: „To bude problém, šerife... Zrovna jsem vám chtěl volat. Potřebuju si vzít den volna.“ Žaludek se mu bouří. A brzy se jistě dostaví bolest hlavy. Nejde o to, že by mu vadilo lhaní samotné; vadí mu, že neumí lhát moc dobře a šerif ho nejspíš prokoukne. No, to první mu možná vadí taky.

Chvilé ticha. Šerifovo mlčení dokáže být pěkně hlasité.

A pak: „Je všechno v pořádku?“

„Doufám, že bude. Nevím, jestli to víte, ale moje matka měla nějaké problémy. Možná jsem se o tom nikdy nezmínil. Vyšetření jí nedopadlo moc dobře a já jsem ji chtěl odvézt k jednomu specialistovi do Hanoveru.“

„Tak to mě mrzí, Pete.“ Krátká odmlka. „A Jill má zřejmě práci.“

„Ano, něco má a myslím, že to nemůže zrušit.“

Tato lež bolí víc než ta první.

„No dobrá. Tak že přeju hodně štěstí.“

„Díky, šerife. Vyřídím jí to.“

Jacobson odkládá telefon. Zvedá hlavu a dívá se na svůj mezonetový dům se světle zelenou fasádou a bílým lemováním. Vzduch je provoněný šeríky.

Zatraceně. Proč to musí být zrovna zítřka?

Jediný den v měsíci, kdy si musí vzít volna.

Ve Spinning Wheel se koná pokerový turnaj ze série Top Gun. Všechno je mu tam šité na míru. Deset hráčů, vstupní poplatek pět tisíc a krásné výhry. Když skončí jako první, o čemž nepochybuje, shrábne odměnu pětadvacet tisíc minus poplatek. Z toho splatí pětitisícovou půjčku, ke zbytku něco přihodí a bude moct pro malou dokončit pokoj, který právě přistavují.

LOVEC BOLESTI

Jacobson strašně nerad lže, ale nemá jinou možnost.

V duchu se vrací k rozhovoru a hledá slabá místa.

Má jeho verze nějaké díry?

Jacobson si to nemyslí. Šerif jeho matku vůbec nezná a je vyloučeno, že by někdy mluvil s Jill. Za dlouhá léta Jacobsonovy služby jí šerif ani jednou nevolal.

Tohle mu určitě projde.

Je večere. Jill upekla kuře. Jacobson odhazuje výčitky svědomí a míří do domu.

Večer stráví pilováním pokerové techniky.

Prima.

Všechno bude v pohodě.

Jenže všechno v pohodě nebylo.

Jacobson hrál dobře, ale toho dne mu prostě nepřálo štěstí.

Největší průšvih však nespočíval v tom, že vyhrál méně, než doufal.

Když vyšel ze Spinning Wheel a zapnul si telefon, uviděl na displeji čtrnáct textových zpráv, přičemž ta poslední pocházela od šerifa, který, jak se ukázalo, přece jen Jill zavolal. Ve Falls se totiž stal příšerný zločin – skoro stejně zlý jako ten dnešní útěk z vězení – a všichni policisté se měli dostavit do služby. Když se tedy šerif nemohl dovolat Jacobsonovi, zatelefonoval jeho manželce, aby se pokusil zjistit, jestli by Jill přece jen nemohla za Jacobsona zaskočit a odvézt jeho matku k lékaři sama.

Výsledná katastrofa byla nevyhnutelná.

A nejhorší – tedy skoro nejhorší – na tom všem bylo, že šerif Braddock, řádný chlap, nekřičel ani se netvářil naštvane. Byl prostě jen zklamaný, možná i zdeptaný ze selhání svého člověka. Technicky vzato měl Jacobson toho dne volno, takže se neprovinil provozováním hazardní hry ve službě, za což se od policie vyhazuje. A Braddock ho ani propustit nechtěl. Okres Harbinger měl obrovské problémy s prodejem pervitinu

a obchodem s lidmi, takže šerifovi byla každá ruka dobrá a nemohl si dovolit o někoho přijít.

A tak si Jacobson místo udržel. Jenže se k němu začali chovat jinak. A to nejen šerif a ostatní nadřízení, tam to bylo samozřejmě, ale přístup k němu změnili i řadoví policisté a sekretářky.

A on se s jejich náhlým chladem sžíval jen těžko.

A taky s palčivým pocitem viny vzhledem k tomu, jaké měla jeho podvodná absence následky. Tento pocit provinění byl mnohem horší než výčitky, které prožíval ve chvíli, kdy mu z úst vyšla původní lež.

Ale tohle všechno se teď změní.

Někdy člověk dostane druhou šanci.

Stěží se někdy dokáže vykoupit ze všech hříchů, kterých se za život dopustil; na to nemá nikdo dost času ani odhodlání. Ale může se zaměřit na pár vybraných provinění a postupně je napravovat, i když se mu je třeba nikdy nepodaří zcela odčinit.

Jacobson už nemohl napravit škodu, kterou toho dne způsobil. Ale mohl začít znovu tím, že dopadne nebo zabije Paula Offenbacha a jeho gaunery a že zachrání toho rukojmího.

Tím by se vykoupil ze svého hříchu.

Jenže toto vykoupení se neobejde bez další fabulace. Jacobson si už nacvičoval pár výmluv.

„Vím, že jsem to měl ohlásit hned ve chvíli, kdy jsem je uviděl, šerife. Ale dal jsem na svůj instinkt, který mi jasně říkal, že se toho rukojmího chystají zabít. Musel jsem jednat. Bezodkladně... Na nějaké volání záloh prostě nebyl čas.“

Když teď uháněl za hrůzu nahánějícím Paulem Offenbachem a jeho kumpány dál na východ, zableskla se mu ve světlech reflektorů cedule. Jacobson sundal nohu z plynu.

NEMOCNICE

1,5 KILOMETRU

LOVEC BOLESTI

Podle zprávy utrpěl Offenbach při přestřelce zranění. Jenže tady se stavit nemohli. Zákon nařizoval, aby se ošetření veškerých střelných zranění hlásila, a na policii žádné podobné hlášení nepřišlo.

Jacobson znovu dupl na plyn a vrátil ručičku tachometru na stotřicítku.

Ujel dalších asi patnáct kilometrů a pak zpomalil, protože před sebou na potemnělé obloze uviděl blikající žluté světlo.

Silnice 99, po které právě jel, pokračovala rovně jako pravitko dál na východ až k jezeru Michigan. Na světelné křižovatce se z ní dalo odbočit doprava na Southern Lake Road. Offenbach a ostatní by po ní dojeli zhruba do stejných míst jako po silnici 99, ale vzhledem k omezení rychlosti by jim to trvalo podstatně déle.

Pokračovali rovně, nebo to stříhli po Southern Lake Road na jihovýchod?

Chytrý. Ten chlap byl vážně chytrý.

Skvělý hráč rapid šachů... Takhle to říkali v televizi.

Jacobson dospěl k závěru, že se Offenbach vydal vedlejší cestou – právě proto, že logické by bylo vybrat si tu druhou, rychlejší.

Strhl volant doprava na Southern Lake Road a znovu šlápl na plyn.

Po pár kilometrech jízdy přibrzdil svůj hlídkový vůz, zastavil a zhasl světla.

Vážně tu černou dodávku našel.

Stála kousek napravo od silnice asi dvě stě metrů před ním. Reflektory měla zhasnuté, ale přes čelní sklo orientované na východ, opačným směrem, než stál Jacobson, vycházelo slabé světlo.

Jacobson ztlumil vysílačku a vystoupil z auta. Dveře však za sebou nezabouchl, aby zbytečně nedělal hluk. Pokud se Offenbach a jeho hoši nacházeli v dodávce, nemohli by bouchnutí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rozbitá panenka*** .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.